

A HÁROM MESSIÁSI CSODA

A VAKON SZÜLETETT EMBER MEGGYÓGYÍTÁSA

BEVEZETÉS

Más dolog volt meggyógyítani valakit, aki megvakult; de meggyógyítani azt, aki vakon született, az messiási csoda volt. Erről a csodáról a János 9,1-41 részletesen tájékoztat. Ez a hosszabb fejezet öt részletre bontható fel.

1. A VAKON SZÜLETETT TESTI GYÓGYÍTÁSA

Az első részlet (1-12. v.) feljegyzik magát a testi gyógyulást. Ez az esemény szombaton játszódtott le. De aznap nemcsak szombat volt, hanem sátoros ünnep is, tehát egy különlegesen szent szombat.

Az apostolok kérdése különösen hangzik: „...*ki vétkezett: ez vagy a szülei, hogy vakon születetett?*” A kérdésben nem az a furcsa, hogy vajon az ember szüleinek a bűne okozta, hogy fiúk vakon születetett.

A 2Mózes 34,6-7-ben van egy olyan elv, amely szerint Isten megbünteti az apák vétkeit a gyermekeikben a harmadik, sőt a negyedik nemzedékig is. Elképzelhető tehát, hogy a szülők elkövettek egy olyan bűnt, amelyért Isten megbüntette a fiúkat.

Csakhogya a tanítványok azt is kérdezték: talán ez az ember maga vétkezett, azért születetett vakon. Ez a kérdés furcsa része. Hogyan vétkezhetett valaki, amikor meg még sem születetett, hogy azután vakon szülessék? A júdaizmus soha nem tanította a reinkarnációt.

Viszont a farizeusi júdaizmus szerint a fogamzásnál a magzatnak kétféle hajlama van. S a kilenc hónapos fejlődés során az anyaméhben küzdelem folyik a jóra és a rosszra való hajlamok között.

Előfordulhat, hogy a magzatban a fejlődés folyamán a gonosz hajlam az erősebb, és haragjában megrúgja az anyját. E bűn miatt vakon születhetik. Így tehát a tanítványok kérdése gyakorlatilag a farizeusi júdaizmust tükrözte, amelyben nevelkedtek.

De a tanítványok két dologban tévedtek. Az első az volt, hogy elfogadták a farizeusok tanítását, amely szerint a magzat vétkezhet anyja méhében, és ezért vakon születhet. A másik tévedés az volt, hogy egy születési rendellenesség, mint pl. a vakon születés, szükségszerűen valami különlegesen súlyos bűn következménye. Az Úr Jézus röviden eloszlatja mindkét félreértést: „*Nem ő vétkezett, nem is a szülei, hanem azért van ez így, hogy nyilvánvalóvá legyenek rajta Isten cselekedetei*” (3. v.). Tévedés azt állítani, hogy egy adott születési rendellenesség, betegség vagy sérülés mindig valamilyen bűn vagy démoni megszállottság következménye. Az Úr Jézus világosan megcáfolta ezt a tanítást. Isten úgy rendelte, hogy ez az ember vakon szülessen, és ez által Isten dicsősége ragyogjon fel, mert Ő nagy dolgokat visz véghez.

Az Úr Jézus eloszlatta és kijavította tanítványai helytelen nézeteit erre vonatkozólag. Utána a gyógyításnak olyan módját választotta, amellyel ma ez az ember sohasem válhatott volna látóvá. Jézus a földre köpött, nyálát elkeverte a föld porával, s ezzel a sárral megkent a vak ember szemet. Majd elküldte a Siloám tavához, hogy ott mossa le a sarat a szeméről, és azután látni fog.

Jelentős, hogy bár Jeruzsálemben számos tó volt, az Úr Jézus éppen a Siloám tavához küldte ezt az embert. Mivel most éppen a sátoros ünnep volt, ez ünnep alkalmából a papok egy különleges szertartást végeztek. Lejöttek a templomhegyről, egészen Siloám taváig, megtöltötték korsóikat annak vízával, azután visszamentek a templomhegyre, és kiöntötték a vizet a templomudvarban levő mosdómedencébe.

Ezt a nép nagy örömujjongása követte. Tehát sátoros ünnepkor a zsidók figyelmének fő iránya a Siloám tava volt. Ekkor a tó körül gyűltek össze a legtöbben, és így megfigyelhették a harmadik messiási csodát.

A vakon született lement a Siloám tavához, megmosta a szemét, és amikor kinyitotta, életében először látni kezdett. Mivel mindenki ismerte ezt az embert, és tudták róla, hogy vakon született, nagy kavarodás támadt. Egyesek felismerték, mások viszont nagyon nehezen tudtak elhinni, hogy meggyógyulhatott. Ez utóbbiak azt mondták, hogy nem ő az, csak hasonlít hozzá. Végül maga az ember megszólalt: „*Én vagyok az.*” Amikor megkérdezték tőle, hogy ez hogyan történt, a 11. vers szerint ezt válaszolta: „*Az az ember, akit Jézusnak hívnak, sarat csinált, megkente a szememet, és azt mondta nekem: 'Menj a Siloámhoz, és mosakodj meg.' Elmentem tehát, megmosakodtam, és most látok.*” Amikor megkérdezték tőle: „*Hol van ő?*” ; azt felelte, „*Nem tudom.*” Ne feledjük, hogy meg soha nem látta az Úr Jézust, és nem tudta, hogy milyen.

2. AZ ELSŐ KIHALLGATÁS

A fejezet második felében (Jn 9,13-17) első ízben hallgatják ki a meggyógyult embert. Mivel az Úr Jézus úgy döntött, hogy éppen szombaton gyógyítja meg, élénk mozgolódás támadt a sokaságban. A farizeusok nagyon jól tudták, hogy tenniük kell valamit ebben az ügyben. Mivel az volt a véleményük, hogy a szombati gyógyítás a szombat megszegése, nem hittek, hogy Jézus Istentől való, vagy hogy Ő az Isten embere, a Messiás. De voltak mások, meg a farizeusok között is, akik megkérdezték: „*Hogyan tehetne bűnös ember ilyen jeleket?*” Figyeljük meg, hogy a szöveg kiemeli: *ilyen jeleket* (tehát nemcsak általában jeleket, amilyeneket a hamis próféták is tudtak tenni), sajátosan messiási csodajeleket. Amikor megkérdezték a vakon született, de meggyógyult embert, mi a véleménye Jézusról, az ember egyszerűen arra következtetett, hogy próféta. Csakhogy a farizeusok tanítása szerint a próféták, bár tudnak csodákat tenni (ahogyan Illés és Elizeus is tettek), a messiási csoda kívül esik a hatáskörükön, az a Messiás kiváltsága volt. Így emberünk első kihallgatása nem vezetett határozott eredményhez.

3. A SZÜLŐK KIHALLGATÁSA

A fejezet harmadik részében (18-22. v.) kikérdezik a szülőket. A szülők két dolgot igazolnak: azt, hogy ez az ember a fiúk, és hogy vakon született. Így tehát a farizeusoknak semmi lehetőségük nem maradt arra, hogy azt állítsák, itt csalásról van szó. A szülők azonban elhatározták, hogy nem szólnak többet, hanem engedik, hogy fiúk beszéljen önmagáért. Félték ugyanis, hogy kizárják őket a zsinagógából, ha Jézust Messiásnak vallják. A farizeusi júdaizmusban a kiközösítésnek három szintje ismert. Az első, a legenyhébb fokozat az egyszerű feddés, amely 7-30 nap közti időtartamra szólt. Ez három rabbi együttes határozatával történhetett (pl. 1Tim 5,1). A második szint legalább 30 napig vagy tovább tartott, és szinten fegyelmező jellegű volt. Ezt tíz rabbinak kellett kimondania (pl. 2Tesz 3,14-15; Tit 3,10). A kiközösítés harmadik és legszigorúbb fokozata a zsinagógából, a zsidó közösségből való kitiltás volt. A zsidók az ilyen kiközösítésben részesült embertátkozottnak, halottnak tekintették, és senkinek sem lehetett vele semmiféle kapcsolata (pl. 1Kor 5,1-7; Mt 18,15-20). Ebben az esetben a farizeusok egy, az Úr Jézusban hívő zsidót nemcsak megfeddtek, nemcsak időlegesen zártak ki maguk közül, hanem véglegesen. Mivel a szülők tudták, hogy a farizeusok úgy döntöttek az Úr Jézussal kapcsolatban, hogy a harmadik szintű kiközösítést alkalmazzák, úgy látták jónak, hogy nem szólnak többet az esetről. Így tehát a szülők vallatása is eredménytelen volt.

4. A FÉRFI MÁSODIK IHALLGATÁSA

Ezen a kihallgatáson (Jn 9,24-34) a farizeusok kezdtek elveszíteni logikai érzéküket.

Másodszor is maguk elé hívták férfit, és azt mondtak neki:

„*Dicsőítsd az Istent: mi tudjuk, hogy ez az ember bűnös.*” Figyeljük meg, hogy mennyire logikátlan ez az állítás. De a farizeusok már annyira magukon kívül voltak Jézus Krisztus miatt, hogy nem képesek józanul gondolkodni. Ezen a ponton a meggyógyult az, aki nyugodtan el tudja mondani: „*Hogy bűnös-e, nem tudom. Egyet tudok: bár vak voltam, most látok*” (25. v.). Ez az egyszerű ténymegállapítás kihívás volt a farizeusok számára, amelyre válaszolniuk kellett. A farizeusok elfogadták a kihívást, és újra megkérdezték tőle: „*Mit tett veled? Hogyan nyitotta meg a szemedet?*” Ezt a vakon született ember már többször is elmondta nekik, ezért most így válaszolt:

„*Miért akarjátok ismét hallani? Talán ti is a tanítványai akartok lenni?*” Természetesen, nem volt túl bölcs dolog azt kérdezni a farizeusoktól, hogy Jézus tanítványai akarnak-e lenni. De itt a meggyógyult már nem volt tapintatos, és a válasz sem, amit kapott. A farizeusok elkezdtek ócsárolni és gúnyolni: „*Nos, ha akarsz, ám légy az ő tanítványa, mi azonban Mózes tanítványai vagyunk. Mi tudjuk, hogy Mózeshez szólt az Isten, de erről azt sem tudjuk, hogy honnan való*” (29. v.). Ezzel azt fejezték ki, hogy Mózes tanítványának lenni sokkal nagyobb, mint Jézusénak. Az emberünk azonban nem hallgatott. A 30. versben így olvashatjuk a szavait: „*Ti Izrael vallási vezetői vagytok, ti tanítottatok engem arra, hogy csak a Messiás nyithatja meg a szememet. Nos, most látok, ti pedig nem tudjátok ezt megmagyarázni.*”
Vannak feljegyzések vakok meggyógyításáról, de egyetlen sincs arról, hogy vakon született embert meggyógyított volna valaki. Az emberiség történetében most először tett valaki ilyen messiási csodát.

Ezzel ez az ember azt állította a farizeusoknak, hogy semmi okuk sincs arra, hogy tagadják Jézus Krisztus Messiás voltát. Viszont a farizeusi teológia szerint, aki vakon született, az valami különleges bünt követett el még anyja méhében, vagy a szülei vétkeztek, ezért mondtak: „*Te mindenestől bűnben születél... És kiközösítették*” (34. v.).

5. A SZELLEMI GYÓGYULÁS

A fejezet 5. szakasza (Jn 9,35-41) feljegyzzi emberünk szellemi gyógyulását. Jézus meghallotta, hogy kivetettek a zsinagógából, ezért odament hozzá, és megkérdezte tőle: „*Hiszel te az Emberfiában?*” A férfi így válaszolt: „*Ki az, Uram, hogy higgyek benne?*” Gondoljunk meg, hogy ez az ember meg nem látta az Úr Jézust, ezért Jézus ezt mondta neki: „*Látod őt, és aki veled beszél, ő az.*” Erre az ember így szólt: „*Hiszek, Uram.*” És imádta Őt. Ha valaki imád valakit, akkor ezzel elismeri, hogy az az ember Isten is. A korábban még vak ember tehát szellemileg is meggyógyult.

ÖSSZEFOGLALÁS

Az első messiási csoda eredményeként elkezdődött az erőteljes tudakozódás Jézus Krisztus messiás volta iránt. A második csoda eredménye az a határozat volt, hogy az Úr Jézus nem Messiás, mivel démonoktól megszállt. A zsidók vezetőinek a harmadik messiási csodára az volt a reakciójuk, hogy aki Messiásnak mondja Jézust, azt ki kell közöszíteni a zsinagógából.

A VÉGSŐ MESSIÁSI TANÚBIZONYSÁG

Az Úr Jézus meg egy messiási csodát tett, egy különleges időpontban, amellyel világosan érthető üzenetet küldött Izrael vezetőinek. Ezt a jelet Lázár feltámasztásával adta (Jn 11,1-44). Az, hogy Lázár négy napig halott volt, rendkívül jelentős. A farizeusi júdaizmus szerint, ha valaki meghalt, akkor szelleme meg három napig ott lebegett a teste közelében. Ez alatt a három nap alatt meg mindig volt eshetőség arra, hogy feltámadjon. A negyedik napon a halott szelleme leszállt a Seolba vagy Hadeszbe (az elhunytak tartózkodási helye), és ekkor már a

feltámasztása lehetetlen volt. Az Úr Jézus azzal, hogy négy napon át várta Lázár feltámasztásával, azt bizonyította, hogy Lázárt valóban a halottak közül támasztotta fel. Ezért Lázár feltámasztása ismét feltűnést keltett. A Szanhedrin összeült tanácskozni (45-54. v.), ahol Kajafás, a főpap elnökölt. Ő vette rá a Szanhedrint, hogy Lázár feltámasztásának csodájára azzal feleljenek, hogy Jézust halálra ítélik. Az Úr Jézus erre úgy felelt, hogy most tíz messiási csodát tett. Tíz leprást gyógyított meg (Lk 17,11-19), és elküldte őket éppen azokhoz a papokhoz, akik Kajafás vezetése alatt csak az imént mondtak ki felette a halálos ítéletet. Kajafásnak és a papoknak a tíz emberrel kapcsolatosan hét napot kellett eltölteniük azzal, hogy kivizsgálják a helyzetet. Tízszeresen kellett meghozniuk a határozatot, hogy ezen emberek mindegyike meggyógyult a leprából. Tízszer kellett megállapítaniuk, hogy az Úr Jézus csodát tett. Tehát messiási voltat nem három, hanem tíz tanú igazolta egyszerre. Ezzel újra bebizonyította, hogy a vezetőknél semmi okuk, alapjuk nem volt az Ő messiás voltának elutasítására.

Dr. Arnold G. Fruchtenbaum: „A 3 messiási csoda” c. könyvéből (Evangéliumi Kiadó)